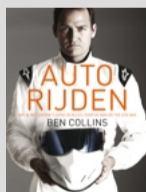


Warre Borgmans op tournee met Brussels Jazz Orchestra

Het absurde verleden van de trompettist zonder tanden

BOEK



NON-FICTIE Ben Collins 'Auto Rijden', Manteau

De meeste chauffeurs duwen bij een noodstop niet hard genoeg op hun rem. Het is maar een van de tips die Ben Collins, autocoureur maar vooral bekend als The Stig uit *Top Gear*, meegeeft in zijn nieuwe boek. Oké, hij legt ook uit hoe je met aangetrokken handrem een 180 gradenmanoeuvre uitvoert, maar de meeste van zijn tips zijn wél bruikbaar in het dagelijks verkeer. Toch krijg je zelden het gevoel *dat heb ik nu nog nooit gehoord*, en bovendien is het boek barslecht vertaald. Jammer, want Collins schrijft best geestig en pittig. (jdr)



THRILLER Stephen King 'Revival', Luitingh/Sijthoff

Godsdienstwaan-zin, ontspoorde wetenschap en muziek. Met deze ingrediënten toont King opnieuw waarom hij een van de beste verhalenvertellers ter wereld is. Een jongen raakt in de ban van een charismatische dominee die van zijn geloof afvalt nadat zijn vrouw en kind bij een ongeval omkwamen. Jaren later is de jongen een junkie geworden en kruisen hun paden opnieuw. Dat geeft vonken. King houdt de gruwel in de hand en levert een ijzersterk verhaal af. (jov)



FILM & TV



ACTIE 24: Live Another Day Seizoen 9, 20th Century Fox, blu-ray (ook op dvd)

Jack Bauer is terug en er is niets veranderd. Dat is goed en slecht nieuws tegelijk. Ditmaal redt hij de wereld in maar 12 afleveringen, wat betekent dat Kiefer Sutherland en co. alleen de beste onzin (én enkele oude bekenden) uit de oude formule hoefden te recyclen. De setting (Londen), de dreiging (losgeslagen stealth-drones) en die blondine uit *Chuck* zijn nog fris, en op zich werkt dit wel weer, maar hoe vaak wil je nog 'Open a secure socket!' horen? (tdc)

tv-serie: ★★☆☆☆☆
extra's: ★★☆☆☆☆



THRILLER The Two Faces of January

A-Film, blu-ray en dvd
De schrijver van

Drive die een 'ouderwetse' thriller van Patricia Highsmith bewerkt, hoe fijn is dat? Zeer fijn, eigenlijk. Zonder veel poespas concentreert Hossein Amini zich op de twee oplichters, een jonge en een oude, wier levens fataal verstrengeld raken in het Griekenland van 1962. Oscar Isaac en Viggo Mortensen zijn uitstekend als de twee gezichten van hetzelfde soort man, samen een januskop. Alleen Kirsten Dunst komt niet echt uit de verf als de inzet van hun rivaliteit. (tdc)

film: ★★☆☆☆☆
extra's: ★★☆☆☆☆

Een verhaal over een trompettist die zijn tanden verloor, vermengd met absurde anekdotes over de Vlaamse showbizz van weleer, smakelijke verwenningen aan het adres van Bob Dylan, én een pleidooi voor de edele kunst van het vogelen. Er is maar één man die daarmee wegstrekt: Hugo Matthysen. Of nee, twee. Want acteur Warre Borgmans kan dat verhaal vertellen als niemand anders. Doe er nog het Brussels Jazz Orchestra bij en je hebt een heerlijke avond.

Hans-Maarten Post

Het duurt even voor je het doorhebt, als dat geweldige Brussels Jazz Orchestra is beginnen te spelen: Warre Borgmans is er wel degelijk ook al bij. Helemaal achteraan zit hij een stevig stukje mee te blazen op zijn trompet. Of toch niet? Al vlug staat hij recht, stelt hij zichzelf (John Van Dyck) en zijn orkest voor, verontschuldigt hij zich voor het feit dat hij eigenlijk maar een stukje zat te playbacken, en begint hij aan het lange verhaal van hoe hij zijn tanden verloor. Eerst klinkt dat nog plausibel, maar hoe verder de avond vordert, hoe absurder zijn betoog. Tussen de verschillende episodes door speelt het Brussels Jazz Orchestra gezwind een streep

2012 bekroond met een Oscar. Maar het in huis halen van Borgmans en Matthysen (de twee kennen elkaar van de periode van *Het Peulengaleis*) is natuurlijk een gouden zet: zo lokken ze ook mensen die anders misschien nooit een kaartje voor dit ensemble hadden gekocht.

Maar dat verhaal dus. Het begint bij die wereldsolo die Van Dyck ooit mocht spelen op een Vlaamse schlager (*Neem de Zonneschijn Altijd met je Mee*), en die leidde tot een huwelijk met een Vlaamse zangeres; een van al die sterren die er toen verschillende namen op na hielden om zo ongemerkt op één avond in verschillende gedaantes te kunnen optreden (*Millie Melba! Krista Kroket!*). Voor het bij de man zonder tanden eindigt, gaat het natuurlijk heel de tijd heerlijk absurd uit de bocht. Met plezier jent Matthysen de muzikkliefhebbers in de zaal door stevig te twijfelen aan de muzikale kwaliteiten van Bob Dylan én Bach. Met al evenveel plezier – er komt zelfs een minnelied van ene Hildebrandt Van Hitsenburg aan te pas – laat hij Borgmans pleiten voor het behoud van het woord vogelen in de Nederlandse taal. Die Borgmans staat zichtbaar te genieten van zijn vertellersrol. Hij blijkt de

perfecte figuur om de absurde vertelling als een volstrekt steekhoudend verhaal te verkopen, inclusief de soms flauwe grappen, en slaagt er moeiteloos in om heel de avond te dragen. Het finale oordeel kan in één korte zin: we hebben ons geen moment verveeld.

Met plezier jent tekstschrijver Hugo Matthysen de muzikkliefhebbers in de zaal

muziek. En laat er geen twijfel over bestaan: dat orkest is op zich al een reden om een kaartje te kopen. Dit is tenslotte het jazzorkest dat begin 2014 met de cd *Wild Beauty* twee keer genomineerd was voor de Grammy Awards, de belangrijkste Amerikaanse muziekprijzen, én het orkest dat te horen was op de soundtrack van *The Artist*, in

Wat?

'Maestro of De Man Zonder Tand' (Brussels Jazz Orchestra & t,arsenaal)

Waar?

Nog tot 1 februari op tour door Vlaanderen

Toegangsprijs?

Naargelang de locatie

www

brusselsjazzorchestra.com

IS DAT NU KUNST?

De expert dient de scepticus van antwoord



Foto: Rik Vannevel

Het werk

'Redbull Without a Cause' (2012)

De artiest

Nick Darmstaedter

Een blikje Red Bull. Zomaar een blikje. Is dát nu ook al kunst? 'Let op de bovenkant', legt Tanguy Eeckhout uit, curator bij Museum Dhondt-Dhaenens. 'De kunstenaar heeft er een laagje gips op gegoten, waardoor je de inhoud niet meer op kunt drinken. Door deze minimale ingreep heeft het blikje zijn functie verloren. Tegelijk is het door dat laagje gips iets anders geworden: een kunstwerk. Het is daarmee een verwijzing van deze jonge Amerikaanse kunstenaar van het collectief The Still House Group naar andere kunstenaars en stromingen in de (beeldhouw)kunst. Naar de traditie van de *readymade*: je neemt een object uit het dagelijkse leven, plakt er een ti-

tel op, zet het in een museum, en zegt: dit is nu een kunstwerk. Met als bekendste voorbeeld Marcel Duchamp, die ooit een urinoir ondersteeboven plaatste op een sokkel. Het verwijst ook naar de pop-art, waarbij eveneens het dagelijkse in kunst werd verwerkt. Het is zelfs een rechtstreekse verwijzing naar een werk van Jasper Johns, die een bierblikje in brons goot en het daarna schilderde zodat het perfect leek op een echt blikje. En natuurlijk zit er, door de titel, ook een knipoog in naar de legendarische film met James Dean *Rebel Without a Cause*. (hmp)

Het werk maakt deel uit van de tentoonstelling *Service Entrance*, nog tot 1 maart 2015, Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle (dinsdag tot zondag, 10 tot 17 uur). www.museumdd.be

Foto: Daniel Geeraerts

MUZIEK



SOUL
D'Angelo
'Black Messiah'
RCA

D'Angelo wordt door de Afro-Amerikaanse muziekwereld en haar opiniemakers beschouwd als een muziekprofeet, genre Marvin Gaye: iemand die met een liedje een generatie kan tekenen. Deze eerste plaat in bijna vijftien jaar belicht precies dat aspect van de gevierde soulzanger. In zijn teksten refereert hij aan de rellen in Ferguson, aan de oorlogszucht die de wereld in haar greep heeft, of hij mijmert over religie en de toekomstperspectieven van de (zwarte) jeugd. Daarnaast smeedt hij op onevenaarbare wijze zwarte subgenres aan elkaar. Meesterlijk. (svs)



ROCK
The Velvet Underground
'The Velvet Underground'
Universal

In 1969 verving Velvet Underground zijn medeoprichter John Cale door bassist Doug Yule. De focus kwam daardoor meer op de melodieuze dichter Lou Reed te liggen, die op dit derde album van de groep enkele van zijn beste songs schreef, zoals *Candy Says* en *Pale Blue Eyes*. Deze prestigieuze heruitgave is te koop als deluxe-editie, met het originele en opgepoetste album in combinatie met een goeie live-cd als bonus. Er is ook nog een zesdelige superdeluxe-uitgave. (vpb)

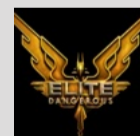


KLASSIEK
On Christmas Night
Armonico Consort,
Signum

Kerstliederen zijn onsterfelijk en dat bewijst ook het Armonico Consort van Christopher Monks. Verwacht u aan een selectie populaire kerstliederen, meestal van Engelse origine (*Away in a Manger, O Come All Ye Faithfull, Once in Royal David's City*), maar ook een *Stille Nacht* of het veertiende-eeuwse *In Dulci Jubilo*. Tot het algemeen kersterfgoed behoort eveneens de cyclus *A Ceremony of Carols* van Benjamin Britten voor knapenkor en harp uit 1942. Een Engels koor is een waarborg voor een stemmig uur-tje kerstmuziek. (mce)



GAME



AVONTUUR
Elite:
dangerous
pc

Met alleen wat lijnen op je scherm boetseerde *Elite* in 1984 een universum vol piraten, ruimtestations en avonturen waar jij als startende *space jockey* rijkdom en roem kon verwerven. Dertig jaar later staat *Elite: dangerous* weer in de steigers als onlinespel. De nieuwe generatie gamers zal moeten wennen aan het gebrek aan stuwende verhaallijn, het ogenschijnlijk eentonige spelverloop en de erg pittige besturing. Kijk je wat dieper, dan opent zich een fascinerend canvas waarmee spelers en ontwikkelaars de komende jaren aan de slag kunnen. (tb)

